

تعیین ارتباط عفونت هلیکوباکتر پیلوری با بیماری‌های عروق کرونر

چکیده

بیماری‌های قلبی - عروقی از شایع‌ترین علل مرگ و میر و ناتوانی در کشورهای صنعتی و در حال توسعه (از جمله ایران) می‌باشند. در مورد این مطلب که "آیا عفونت هلیکوباکتر پیلوری می‌تواند به عنوان یک عامل خطر برای بیماری‌های قلبی مطرح باشد یا نه؟" مطالعات مختلف به نتایج متفاوتی رسیده‌اند. این عفونت در کشور ما از شیوع بالایی برخوردار است که با توجه به این مطلب، تحقیق حاضر جهت بررسی این رابطه صورت گرفت. این مطالعه مقطعی - تحلیلی روی ۲۶۱ نفر انجام شد. ۱۳۱ نفر از آن‌ها که در بخش CCU بستری بودند به عنوان گروه "مورد" و ۱۳۰ نفر به عنوان شاهد از بیماران بخش‌های جراحی و ارتوپدی بیمارستان‌های دانشگاه علوم پزشکی ایران انتخاب شدند. در هر گروه وجود عفونت هلیکوباکتر پیلوری به روش ELISA و براساس تیتراژ IgG سرم مشخص شد و در نهایت با استفاده از تست‌های t و chi-square و مدل‌های خطی عمومی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. درصد جنسیت و شغل‌های مختلف در ۲ گروه مورد و شاهد یکسان بود. بیماران (گروه مورد) از سن و وزن بیشتر ($P < 0.001$) و سواد کم‌تری ($P = 0.002$) نسبت به گروه شاهد برخوردار بودند. درصد افراد سیگاری و نیز افراد دارای فشار خون بالا هم در بیماران بیشتر بود ($P < 0.001$). درصد افراد مبتلا به عفونت هلیکوباکتر پیلوری در گروه بیمار ۵۶/۳٪ و در گروه شاهد ۴۳/۸٪ بود که این اختلاف پس از حذف اثر مخدوش‌کنندگی سن، وزن و عوامل خطر مختلف بیماری قلبی، باز هم معنی‌دار نبود. با توجه به نتایج به دست آمده وجود عامل خطر بیماری‌های قلبی با عفونت هلیکوباکتر پیلوری ارتباط آماری معنی‌دار و مستقیمی دارد ($r = 0.171$ و $P = 0.022$) و عفونت قبلی با هلیکوباکتر پیلوری به عنوان یک عامل خطر عمده برای بیماری‌های قلبی مطرح نیست.

دکتر محمدعلی بهار I

دکتر امیرحسین فقیهی کاشانی II

دکتر پرویز حقیقت III

*دکتر علی کبیر IV

دکتر محمد پوراسلامی V

کلیدواژه‌ها: ۱- هلیکوباکتر پیلوری ۲- بیماری عروق کرونر ۳- عوامل خطر قلبی

مقدمه

بیماری‌های عروق قلبی از شایع‌ترین علل مرگ و میر و ناتوانی در کشورهای صنعتی و در حال توسعه به شمار می‌روند (۱).

تاکنون عوامل خطر زیادی از جمله سیگار کشیدن، فشار خون بالا، چربی خون بالا، دیابت شیرین و زمینه فامیلی بیماری‌های قلبی برای بیماری‌های عروق کرونر شناخته

این مقاله خلاصه‌ای است از پایان نامه دکتر پرویز حقیقت جهت دریافت درجه دکترای تخصصی بیماری‌های داخلی به راهنمایی دکتر امیرحسین فقیهی کاشانی، سال ۱۳۸۲.

(I) استادیار ایمنی‌شناسی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران.

(II) استادیار و فوق تخصص بیماری‌های گوارشی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران.

(III) متخصص بیماری‌های داخلی.

(IV) پزشک عمومی، مشاور متدولوژی و آمار، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران (*مؤلف مسئول).

(V) استادیار گروه پزشکی اجتماعی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران.